

ATTILÂ ŞENKON • Her Gün Perşembe Olsa

ATTILÂ ŞENKON 21 Ağustos 1962'de Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu kentte tamamladı. 1987'de Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü'nden yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. 1990'da yayımlanan ilk kitabı *Her Gün Perşembe Olsa* ile 1991 Akademi Kitabevi Öykü Özendirme Ödülü'ne değer görüldü. Diğer kitapları: *Uykusuz Gece Düşleri* (öykü, 1993), *Ten Yüğü* (öykü, 1995), *Bütün Düşler Nazlı'dır* (roman, 1998), *Bıyık İzi Yalamları* (öykü, 2002), *Gökkuşığına İki Bilet* (roman, 2004), *Sustum Duydun mu?* (öykü, 2009), *Geveze Kitap* (çocuk kitabı, 2010), *Bahar Temizliği* (öykü, 2011), *Aykırı Üçgenler* (öykü, 2011), *Geveze Kitap Tatilde* (çocuk kitabı, 2012), *Telef* (roman, 2017), *Yalan Satıcısı* (roman, 2019).

Yazıt Yayınları, 1990 (1 baskı)

Ümit Yayıncılık, 1995 (1 baskı)

İletişim Yayınları 2893 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 507

ISBN-13: 978-975-05-2916-0

© 2020 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2020, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK TASARIMI Deniz Karagül

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ferit Demir

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ATTILÂ ŞENKON

Her Gün Perşembe Olsa

Anneannem için...

İÇİNDEKİLER

İLKBAHAR

Papatya Adası.....	11
İçine talaş doldurulmuş öykü.....	15
Yeter Pan.....	19
Atlıkarınca nasıl döner?.....	23

YAZ

Kiraz tanesi.....	27
Karpuzu görebilmek.....	31
Yorganlar, pireler, küller.....	35
Ayaküstü bir ölüm.....	41

SONBAHAR

Renksiz gökkuşağı.....	47
Sevmek dokunmaktır.....	51
Yalnızlığımı ısırdığım gece.....	55
Sencileyin.....	61

KIŞ

Mumu söndürmek kolaydır	65
Sevgiler üşürken	69
Her gün perşembe olsa	73
Körebe	81

Seni **İLKBAHAR** geçmeden
Papatyada Adası'na ulaştırmam gerektiği için
açıklamalarla zaman yitirmeyip yokuş aşağı
kürek çekmeye başlıyorum.

Papatya Adası

*Bir verene bin vermeye
hazırdı.
Bir aldı, bin verdi
kalmadı.*

Sessiziz.

Ben yorgunum, sense heyecanlısın.

Papatya Adası'na geç olmadan varmamız gerektiğini ikimiz de biliyoruz.

“Biraz da ben...” diyecek oluyorsun, reddediyorum. Kürek çekmenin sanıldığınca kolay olmadığını nereden bilebilirsin?

Rahatlığım seni yanıltmasın. Oraya kezlerce gidip gelmenin verdiği bir alışkanlık benimki.

Kuğulu Park'tayız.

Şekeri çoktan erimiş çayını, bunun ayırdında olmadan dalgın dalgın karıştırıyorsun. Belli ki yine üzmüşler seni.

“Herkes anlaşılmayı bekliyor. Kimse anlamaya yanaşmıyor,” diyorsun.

Yanılmamışım.

“Sonra da anlayamıyoruz diye feryat figan. Haksız mıyım?”

Anlamı, “hem de çok haklısın” olan bir gülümseyiş yerleşiyor yüzüme. Seni, gece yağıp sabah keşfedilen kara benze-

tiyorum. Bütün yeryüzü aklığınla örtülmüş ve henüz kimse dokunmamış sana. Saflığın huzur veriyor, seni seyrederken dinleniyorum.

“Bense hep hazırım anlamaya. Bütün insanları seviyorum ben. Kimi gün, bindiğim bir otobüsün hiç tanımadığım kalabalığına ‘Hepinizi çok seviyorum!’ diye bağırarak geliyor içimden.”

“Ya sevgini hak etmeyecek denli kötülerse.”

“Güzelliklerini, doğrularını bulup çıkarmayı bildikten sonra kötü insan yoktur ki. Kimse ne tam bir melek, ne de tam bir şeytandır. Hırsları, tutkuları, umutları, korkularıyla insanız hepimiz. Bunu böyle kabul edebilirsen...”

Yapma çocuk. Artık unuttuğum o eski beni bana anlatma. Benim dünyam da sevgi üzerine kuruluydu bir zamanlar. Ben de aynı anlayışla kucaklamaya çalışmıştım insanları.

“Kabul edebilirsem?”

“Yalnızca kullanırlar seni. Her ilişkisinde biraz daha tükenirsin. Sonra bir de bakarsın, sana senden eser kalmamış.”

“Neler söylüyorsun sen? İki tümce arasında bunca değişir mi insan?”

“Yürekten istedikten sonra zor değildir değişmek.”

“Ama bu yeni haline alışamazsın ki.”

“İnsanın kendine alışmasından daha kolay hiçbir şey yoktur.”

“Yani kararlısın öyle mi?”

“Yıllarca denedim. Doğrularımı savunmaya çalıştıkça daha çok yüklendiler üzerime. Kazanan hep onlar oldu. Bense giderek güçsüzleştim. Sayıca o denli fazlalar ki, direnmek zaten faydasız. Onları değiştiremeyeceğime göre, onlar gibi olmaktan başka seçenek kalmıyor. Nasıl olsa bu yeni halimi benimserim zamanla.”

Seninseyemezsin çocuk. Sevgi, hoşgörü, özveri bolca konuşsa hamuruna ve sen yirmi küsur yıl böyle pişmişsen, olmak istediğin bu kişiyi seninseyemezsin. Değişmeye karar verdiğimde sen yaşlardaydım. Beni de bezdirmişti insanlar. Tek çıkar yolun oyunu onların kurallarıyla oynamak olduğuna inanmıştım. Başlangıçta zorlandysam da, sonunda kaskatı bir maske takabildim yüzüme. Ne var ki, içimdeki benle yüzümdeki maske hâlâ iki yabancı.

“Yeniden düşünsen.”

“Ne yararı var. İnsanlar değişmedikçe seçeneksizim.”

Olmaz çocuk. Bu kararı uygulayamazsın. Bir kez çıkarsan o yola dönüşü yoktur. Ben aldığım kararda yalnızdım. Şimdi pişman olsam da yeniden değişecek ne gücüm, ne de zamanım var. Geç olmadan kurtarılmalı, senliğini yitirmeden korunmalısın.

“Yarın benimle, benden başka kimsenin bilmediği bir yere gelir misin?”

“Neden olmasın? Beni anlayan tek kişi, tek gerçek dost sen değil misin?”

“O zaman iş çıkışı gelir alırım seni. Anlaştık mı?”

Anlaştığımız saatte, çalıştığın şirketin önüne geliyorum. Yanaklarımı öperken, “Araban nerede?” diye soruyor, kaldırımın kenarına yanaştırdığım kayığı gösterince şaşırıyorsun.

Seni ilkbahar geçmeden Papatya Adası'na ulaştırmam gerektiği için açıklamalarla zaman yitirmeyip yokuş aşağı kürek çekmeye başlıyorum. Çevremiz Ankara'nın akşamüstü trafiği ile sarılı. Arabalarla birlikte dura kalka ilerliyoruz. Önce bir taksiyi, ardından da bir halk otobüsünü öfkeli kornalar çaldırarak solluyorum.

Sokaklar kent merkezinden uzaklaştıkça boşalıyor. Daha

hızlı asılıyorum küreklere. Gökdelenlerle gecekonduların birbirine karıştığı sınırdan ayrılıp taşlı bir araziye ulaşıyoruz. Deneyimli ve dikkatli olmama karşın, bir kayaya çarpıp ürkütüyorum seni. Kayığı, iki ağacın arasındaki girişe sürüyorum. Kum şalesinin sesi çok geçmeden duyuluyor. Sımsıkı tutunup kayığı akıntıya bırakıyoruz.

Bütün renklerin beyaz ve sarı olduğu bu yerde şaşkınsın. Kayığın çevresi şimdiye dek görmediğince çok papatya ile çevrili. Ellerini uzatıp onlara sevgiyle dokunuyorsun. Seninle daha da güzelleşiyorlar. Mutluluğun, mutluluğum oluyor.

Geri dönerken kucak dolusu papatya toplayacak, neredeliğini soranlara yaptığım sevgi demetlerini vereceğim yanıt yerine.

Papatya Adası'nda, öteki senlerle birlikte çok mutlu olduğumu benden başka kimse bilmeyecek.